

ČIMČARÁK RADOSTNĚ VYKOUKL Z OKNA.

Venku bylo krásně, sluneční paprsky prohřívaly vzduch a jemné poryvy vánku slibovaly příjemný let. Čimčarák seskočil ze svého hřadu, slupl několik červíků, co mu maminka připravila k snídani, a vyskočil ven z okna. Chvilku padal, nechal si proudícím vzduchem čechrat pírka, a když se ocitl jen kousíček od země, několikrát silně zabrať křídly. Brzy byl zase vysoko ve vzduchu a samou radostí zakřičel „čimčara“ – právě tenhle pokřik mu zajistil jméno.

Všude kolem viděl létat své kamarády: Pírka, Čupřinku, Hopsalku a všechny ostatní. „Jdeme si zahrát na schovku!“ zapískal Čimčarák a všichni hned ochotně souhlasili a začali si hledat místa, kde by se mohli co nejlépe schovat.

Pírko zalezl vysoko do koruny stromu, Čupřinka si vlezla mezi šišky, a Hopsalka se schovala dokonce do velkého květu. Potom si zahráli chytanou, leteckou poštu, ptačí pexeso a spoustu dalších her. Čas rychle plynul, stíny se prodlužovaly a brzy se začalo stmívat. Čimčarák se s kamarády rozloučil a hned spěchal domů do budky, aby se dobře vyspal a odpočinul si na další den plný her.

Ale ráno se stalo něco nečekaného. Čimčaráka vzbudil hrozivý skřípot a houpání – venku zuřila bouře, vál prudký vítr a krajinu bičoval déšť. V takovém počasí by se ven nikdo neodvážil, ani odvážný Čimčarák a jeho kamarádi. Kdy je zase jen uvidí? Čimčarák začal přemýšlet, jak by jim mohl poslat pozdrav. Zkusil si doma vyrobit luk a šípy, k šípům přivázat vzkaz, jenže ouha – vítr byl tak prudký, že šípy nedokázaly dolétnout až k domovům kamarádů. Celý den byl sám, a tak doufal, že se počasí brzy zlepší. Jenže nezlepšilo. A další den také ne. Pořád lilo jako z konve a burácela vichřice.

Po týdnů toho měl Čimčarák zrovna tak dost. Počasí se nelepšilo a po kamarádech ani vidu, ani slechu. Začal usilovně přemýšlet nad dalšími způsoby, jak se s nimi pozdravit. Chvilku blikal do deště baterkou, ale světlo bylo slabé a k oknům přátel nedosvítilo.

Nakonec ho na nápad přivedlo to, že maminka vařila na plotně čaj. Když voda na kamnech začala vřít, konvice pískala, až to bylo slyšet po celém domě. Čimčarák nelenil, doběhl si pro své housle a začal co nejhlasitěji hrát u okna, aby ho jeho kamarádi slyšeli. Po chvíli přestal

a opravdu, přes šumění deště zaslechl zvuk bubínku.

„To bude určitě Čupřinka,“ zaradoval se Čimčarák. Po chvílce zaslechl tenký hlásek flétničky. „To je Pírko!“ zajásal. Konečně vymyslel způsob, jak být s kamarády ve spojení! A od té doby si ptačí kamarádi dennodenně posílali pozdravy pomocí svých hudebních nástrojů.

Když déšť konečně ustal, kamarádi se vyhrnuli ven jako divoká voda a pustili se do svých oblíbených her. Času, který strávili schováni doma, však nelitovali. Dobře se pobavili, a navíc se široko daleko stali nejlepšími hráči na hudební nástroje!

